

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, δέσποινα! εἶπεν ὁ Κοκονάς! Ἄν ἐνδικάφερασε, παρατηρήσατε πὼς ὁ κόμης Ἀννίβας Κοκονάς διορθώνει τοὺς Οὐγονόττους.

Ἄλλ' ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ υἱὸς τοῦ γέροντος Μερκαδῶν ἐξεκένωσε τὸ πιστόλιόν του ἐπὶ τοῦ Κοκονά, ὅστις ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς γόνατος.

Ἡ δέσποινα τοῦ μεγάρου ἔρρηξε νέαν κραυγὴν, ἀλλ' ὁ Κοκονάς, ὅστις εἶχε γονυπετήσῃ ὅπως ἀποφύγη τὴν βολήν, ἠγέρθη ἀμέσως.

Ταύτοχρόνως σχεδὸν ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ Μερκαδῶν ἐξῆλθε κραυγὴ λύσης καὶ γρααὶ τις, ἥτις ἐκ τοῦ λευκοῦ συμβόλου εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν Κοκονά ὡς καθολικὸν ἔρριψε κατ' αὐτὸν γλίανται ἥτις τὸν ἐπληξεν ἀνωθί τοῦ γόνατος.

— Ἀξιόλογα, εἶπεν ὁ Πεδεμόντιος. Ἡ μία μου ῥίπτει τὰ ἀνθη, καὶ ἡ ἄλλη τὴν γλίανται.

— Εὐχαριστῶ, μητέρα μου, εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ νέος.

— Πήγαίνει, γόνι, πήγαίνει! εἶπεν ὁ Μερκαδῶν.

— Περιμένει, κύριε Κοκονάς, εἶπεν ἡ νεκρὰ δέσποινα τοῦ μεγάρου, τώρα θὰ διατάξω νὰ πυροβολήσωσιν εἰς τὰ παράθυρα.

— Ἄ! λοιπὸν εἶναι ὀλόκληρον στρατευμα γυναικῶν! εἶπεν ὁ Κοκονάς! ὧν ἄλλα μὲν εἶναι ἐναντίον μου, καὶ ἄλλα ὑπὲρ ἐμοῦ! ἀλλ' ἅς τελειώνωμεν.

Καὶ ὀρμήσας κατὰ τοῦ νέου ἔσφιγγεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του τόσῳ ἰσχυρῶς, ὥστε ὁ δυστυχῆς ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ:

— Βοήθειαν! βοήθειαν! μὲ πνίγει.

Τότε ὁ Μερκαδῶν ἤρξατο νὰ ἱκετεύῃ.

— Ἐλεος! ἔλεος! κύριε Κοκονάς, εἶπεν ὁ νέος. εἶναι ὁ μονογενὴς μου υἱός!

— Εἶναι ὁ υἱός μου, ἐκράυξαζε καὶ ἡ γρααὶ. ἡ ἐλπίς τῶν γηρατειῶν μου Μὴ τὸν φονεύσατε! κύριε, μὴ τὸν φονεύσατε!

— Ἄ! μὰ τὴν ἀλήθειαν! εἶπε γελῶν ὁ Κοκονάς. Νὰ μὴ τὸν φονεύσω! καὶ τί ἤθελεν αὐτός νὰ μοῦ κάμη μὲ τὸ πιστόλιόν του καὶ μὲ τὸ ξίφος του;

— Κύριε, εἶπεν ὁ Μερκαδῶν συνάπτων τὰς χεῖρας, σοῦ δίδω τὴν ὁμολογίαν τοῦ πατρός σας καὶ χίλια χρυσὰ σκουδά ἀκόμη, καὶ τὰ διαμαντικὰ τῆς οικογενείας μου καὶ μὴ τὸν φονεύσατε!

— Καὶ ἐγὼ τὸν ἔρωτά μου, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ νεκρὰ γυνὴ τοῦ μεγάρου σὰς τὸν ὑπόσχομαι.

Ὁ Κοκονάς ἐσκέφθη ἐπὶ δευτεροῦλεπτον, καὶ:

— Εἰσθε Οὐγονόττος; ἠρώτησε τὸν νέον.

— Εἰμι, ἐπιθύρισε τὸ παιδίον.

— Τότε πρέπει νὰ ἀποθάνῃς! εἶπεν ὁ Κοκονάς συσπῶν τὰς ὀφρῦς καὶ ὑψῶν τὴν κοπερὸν σπάθην του.

— Νὰ ἀποθάνῃ! ἐκράυξαεν ὁ γέρον, τὸ πτωχόν μου τέκνον! νὰ ἀποθάνῃ!

Κραυγὴ δὲ μητρὸς ἀντήχησε προσέτι τόσῳ ἀλγεινῇ, τόσῳ ὀξεῖα, ὥστε ἡ ἀγρία ἀπόρρασις τοῦ Πεδεμόντιου ἐκλονίσθη.

— ὦ! κυρία δούκισσα! ἀνέκραζεν ὁ πατήρ στραφείς πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ μεγάρου, μεσιτεύσατε δι' ἡμᾶς καὶ θὰ δεώμεθα εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ὑμῶν νύκτα καὶ ἡμέραν.

— Τότε, ἅς γείνη καθολικός! εἶπεν ἡ δούκισσα.

— Εἰμι δικαχωρυόμενος, εἶπε τὸ παιδίον.

— Ἀποθάνε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Κοκονάς, ὑψῶν τὴν σπάθην του, ἀφοῦ δὲν δέχεσαι τὴν ζωὴν, τὴν ὁποιάν σου προσφέρει αὐτὸ τὸ ὠραῖον στόμα.

Ὁ Μερκαδῶν καὶ ἡ σύζυγός του εἶδον τὴν κοπίδα λάμπασαν ὡς ἀστραπὴ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδός:

— Υἱέ μου! Ὀλιβιέρος μου! ὠλόλυξεν ἡ μήτηρ, γείνου καθολικός!

— Γείνου καθολικός, ἀγαπητέ μου υἱέ! ἐκράυξαεν ὁ Μερκαδῶν, ῥιφθεὶς εἰς τοὺς πόδας τοῦ Κοκονά.

— Γίνετε ὅλοι καθολικοί! ἀνέκραζεν ὁ Κοκονάς. Δι' ἓν πιστεύω τρεῖς ψυχὰς καὶ μίαν ζωὴν!

— Γίνομαι, εἶπεν ὁ νέος.

— Γινόμεθα ἐκράυξαεν οἱ δύο γέροντες.

— Γονυπετήσατε τότε! εἶπεν ὁ Κοκονάς, καὶ ὁ υἱὸς σας ἅς ἐπαναλάβῃ λέξιν πρὸς λέξιν τὴν προσευχὴν τὴν ὁποίαν θὰ τῷ ὑπαγορεύσω.

Ὁ πατήρ ὑπήκουσε πρῶτος.

— Εἰμι ἐτοιμός, εἶπεν ὁ υἱός.

Καὶ ἐγονυπέτησε.

Ὁ Κοκονάς ἤρχισε τότε νὰ ὑπαγορεύῃ αὐτῷ λατινιστὶ τὸ πιστεύω, ἀλλ' ἰδὼν ὅτι ὁ νέος Ὀλιβιέρος ἔτεινε τὴν χεῖρα ἕνα λάβῃ τὴν ἐκεῖ πλησίον πεσοῦσαν κατὰ τὴν πάλιν σπάθην του, τὸν περατήρει διὰ τὸν καιρὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ὅτε τὸν εἶδε ἐγγίσαντα τὴν λαβὴν, ὀρμήσας κατ' αὐτοῦ τὸν ἀνέτρεψε καὶ:

— Ἄ! προδότη! εἶπε, καὶ ἐβύθησε τὴν σπάθην του εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ νέου, ὅστις ἐκπέμπας ὀξεῖαν κραυγὴν ἀνηγέρθη σπασμωδικῶς ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν γονάτων καὶ ἐπνέπεσε νεκρός.

— Ἄ! δήμε! ἐβρυχήθη ὁ Μερκαδῶν. Μὰς σφάζεις διὰ νὰ μὰς κλέψῃς τὰ ἐκ τὸν ῥοδοφόρα.

— Εἰς τὴν πίστιν μου! ὅχι, εἶπεν ὁ Κοκονάς, καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις....

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔρριπεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ γέροντος τὸ περιέχον τὰ 100 ῥοδοφόρα βαλάντιον προσθείς:

— Ἰδοὺ, λάβετε τὰ χρήματά σας.

— Καὶ σὺ λάβε τὸν θάνατον, ἐκράυξαεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἡ γρααὶ μήτηρ.

— Φυλάχθητι, κύριε Κοκονάς, φυλάχθητι, ἀνέκραζεν ἡ δέσποινα τοῦ μεγάρου τοῦ Γκιζῆς.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ ὁ Κοκονάς προφθάσῃ νὰ κινήθῃ, βρῆς ὄγκος διέσχισε τὸν ἀέρα συρίζων καὶ πλήξας αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς ἔθραυσε τὴν σπάθην του καὶ τὸν ἔρριψε χαμαὶ ἀναίσθητον.

Ὁ Μερκαδῶν ὤρμησε κατ' αὐτοῦ σείων τὸ ἐγχειρίδιον, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἤθη τὸ μέγαρον ἠνεώχθη καὶ

ὁ γέρον ἰδὼν τὴν λάμψιν τῶν λογγῶν καὶ τῶν ξιφῶν ἐτράπη εἰς φυγὴν, ἐνῶ ἡ δούκισσα φοβερὰ ἐν τῇ ὑπὸ τῆς πυρκαϊᾶς φωτιζομένη ὠραϊότητί της, ἀπαστρέπτουσα ἐκ πολυτίμων λίθων, ἔκυπτεν ἐκ τοῦ παραθύρου κραυγάζουσα εἰς τοὺς ἐξερχόμενους:

— Ἐκεῖ, ἐκεῖ! ἀπέναντί μου, καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα, εἰς εὐπικρίδης, φέρων ἐρυθρὸν ὑπενώτην: Αὐτός! ναι, ναι αὐτός!.....

[ἔπειτα συνέχεται.]

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑΠὸ ΛΑΪΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλου).

Ἰψωμά τι, οἰονεὶ ἀρόπολις, ἡ ὡς νῆσος εὐθελῆς, ὑψυται ἐν τῷ μέσῳ ἀνωμυκλιῶν τοῦ ἐδάφους, ἐφ' ὧν καί τι ἡ πόλις τῶν θερμῶν λουτρῶν· παρὰ τοὺς πρόποδας κατεκρημιζέτο χεῖμακρος καταρρακτώδης. Μεγάλαι βαθμιδῆς ἐκ γρανίτου, ὁμοιάζουσαι πρὸς τμημα κλίμακας γιγάντων, ἀπετέλουν πρᾶσινα δώματα ἀπὸ τοῦ μεγάλου κορακίου μέχρι τῆς κοίτης τοῦ χεῖμακρου, καταφέρεα χαλιμακλή, χλοερὰ καὶ ἀνηγέρτα, ἐσκιασμένη ὑπὸ δένδρων, κεκοσμημένη δὲ διὰ τυρηνικῶν ἀγγείων κομισθέντων ἐκεῖ ἀγνωστον πῶς, περῆχον ὅψιν ἀλλοίαν εἰς τὴν σεμνοπρεπῆ ἐκείνην κατοικίαν. Ἐκ τῶν τεσσάρων μερῶν τοῦ οἴκου ἔβλεπέ τις πανόραμα λαμπρόν περιοριζόμενον πρὸς βοροᾶν μὲν ὑπὸ τῆς κυανῆς γραμμῆς τοῦ Μερκαρᾶ, πρὸς ἀνατολὰς δὲ ἐφαίνετο ἡ Προῦσα μὲ τὰς ποικιλοχρόους καὶ ἀκκωνίστους οἰκίας της, τὰς κορυφὰς καὶ τοὺς μυροβόλους κήπους. Τὸ πᾶν ἦτο κίνησις καὶ ζωὴ πάλλουσα περὶ τὸν θεατὴν, πρὸς δυσμὰς δ' ἐξ ἐναντίας ἡ θέα ἦτο σκυθρωπὴ καὶ σχεδὸν πένθιμος· δάσος ἐκ κυπαρίσσιων ἀπεκάλυπτε νεκροταφεῖον ἐν ἀχρηστίᾳ, περισταμένον ὡς λυπηρὰ ἔκθεσις ἠκρωτηριασμένων μυρωλεῶν καὶ ἡμινηφωμένων τάφων. Ἐνόμιζε τις ὅτι διήλθεν ἐκεῖθεν ἡ ἐσχάτη τοῦ κόσμου ἡμέρα, ἡ δευτέρα παρουσία, καὶ πάντες οἱ νεκροὶ ἀπῆλθον αὐτόθεν, καταλιπόντες κενοὺς τοὺς τάφους καὶ ἀναμνήσεις ἀποσβεσθείσας ἀπὸ τῆς μνήμης.

Πρὸς βοροᾶν, ἀνεπτύσσατο εἰκὼν μεγαλοπρεπῆς· ὁ λειμὼν πεποικιλμένος διὰ πολυχρῶν ἀνθέων, ἐφαίνετο ἐκτεινόμενος ἐπ' ἄπειρον, κατῆρχετο ἐπικλίνων ἡρέμα πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ κυματίζων χαριέντως, ἐξφακνιζόμενος καὶ πάλιν ἀναδύων διὰ τῶν ἀμυδρῶν σημείων, ἀτινα διαγράφουσι τὸν ὀρίζοντα· πρὸς νότον, φύσις ἀπότομος καὶ κρημνώδης· ἡ ἐκ γρανίτου κλίμαξ εἶχεν ἀπέναντι αὐτῆς βράχους λευκοφάτους, πεποικιλμένους διὰ βαθέος κυανοῦ χρώματος, ἕτεροι δὲ κλίμακας ἦσαν ἐγκεκολαμμένοι ἐν τῇ πέτρᾳ ὑπὸ τῆς ἐπιτηδείας χειρὸς τοῦ χρόνου, ὅστις λαζέυει τὸ ἔργον του, μέχρις οὗ τὸ κατατρίψῃ ἐξ ὀλοκλήρου. Οἱ μετὰ εὐρειῶν ἐντομῶν καὶ λείων κώνων ἀντίκρημαι οὗτοι, ἀποστίλθοντες ἐνίοτε ὡς μέταλλον, ἢ κεκαλυμμένοι διὰ ξηρῆς φυτείας, ἀνήρχοντο πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ γηραιῦ Ὀ-

λύμπου. Ὁ γκώδη νέφη ἐρήπτοντο πολ-
λάκις τῶν βράχων, ὡς πέπλος ἐφαπλού-
μενος ἐπὶ τῆς θείας σκηνογραφίας, ἣν
οὐδεὶς δύναται νὰ μεταβάλῃ· ἀλλ' ὅταν ὁ
οὐρανὸς ἤθριάζεν, ὁ Ὀλυμπος, ἐν ὄλῃ τῇ
λαμπρότητι τοῦ ἀρχαίου κάλλους του,
ἐδείκνυε τὸ ἐκ χιόνος στέμμα, οὐτινος τὰ
κοσμήματα ἠφάνιζοντο ἐν τῇ ἀπειρῷ ἐκ-
τάσει τοῦ κυανῷ.

Ὁ Ἀβδούλ - Μετζίτ εἶχεν ἐκλέξει ὡς
ἐνδιαιτήματα αὐτοῦ τὰ ἐν τῷ νοτίῳ μέ-
ρει τοῦ ἀνακτόρου δωμάτια, οὕτω δὲ ἦτο
βέβαιος ὅτι μόνον μάρτυρα τῆς ιδίας εὐ-
δαιμονίας ἤθελεν ἔχει τὴν παρθένον καὶ
ἀρχέγονον φύσιν. Ἡ δύνατο ἐλευθέρως νὰ
ἀνοιγῆ τὰ παράθυρά του, χωρὶς νὰ τὸν
κατασκοπεύωσιν ὡς ἐν Σταμπούλ, μόνον
δὲ τὰ ὑψιπετῆ πτηνά, γύπες καὶ ἀετοί,
ἐρχόμενοι ἐπεκκλήθητο ἐπὶ τοῦ ἀετώματος
τοῦ παλατιοῦ του.

Ἡ Αὐτοῦ Μεγκλειότης σπκνίως ἐξήρ-
χετο ἐκεῖθεν, ἐξήρχετο δὲ μόνον ὅπως πο-
ρευθῆ εἰς τὸ λουτρόν ἢ εἰς τὸ τζαμίον.

Τὴν προκσκευὴν, ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς
προσκυνησεως, ἡ χαμαιτζῆ - μπασι (δι-
ευθύντρια τοῦ λουτροῦ) τῆς Προύσης ἐτόλ-
μησε νὰ παρουσιάσῃ αὐτῷ ἐπιστολὴν ἐ-
σφαργισμένην.

Ἡ Φατμὰ - Καδὶν ἦτο γραῖα περιέ-
μενε δὲ τὸν βασιλέα τῆς κατὰ τὴν διά-
θασίν του. Οὐδεὶς δὲ ἐκ τῶν περὶ τὸν σουλ-
τάνον ἐσυλλογίσθη νὰ τὴν διατάξῃ νὰ
παραιμερίσῃ, διότι παρὰ τοῖς λαοῖς τῆς Ἀ-
νατολῆς ἀνεξαρτήτως τῆς θρησκείας καὶ
τῶν ἐθίμων, τὸ γῆρας ἀξιούται πανταχοῦ
πάσης τιμῆς, καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ σουλτάνου.
Διὸ ὅτε ἔπεινε πρὸς αὐτὸν τὴν ἐκ περγα-
μηνοῦ χάρτου ἐπιστολὴν τῆς, ὁ Ἀβδούλ-
Μετζίτ, καθήμενος ὑπερηφάνως ἐπὶ τοῦ
λευκοφαινοῦ καὶ χρυσοφαλάρου στικτοῦ ἵπ-
που του, ἐκλίνε προθύμως πρὸς τὴν γραῖαν,
λέγων αὐτῇ :

— Ὁ Θεὸς μετὰ σοῦ !

Εἶτε ἐξ ἰδιοτροπίας εἶτε ἐξ ἀδιαφορίας
ὁ σουλτάνος ἐφύλαξε τὴν ἀναφορὰν καὶ
δὲν παρέδωκεν αὐτὴν εἰς οὐδέναν ἐκ τῶν
ἀξιωματικῶν, οἵτινες ἔφιπποι περηκολού-
θουν αὐτῷ ἐκατέρωθεν φέροντες ὀγκώδη
χαρτοφυλάκια, ἅτινα δικαίως ἠδύνατο
νὰ ὀνομασθῶσι σάκκοι τῆς Λήθης.

Ἡ ἐπίσημος συνοδία ἐθεώρησε τὴν πρᾶ-
ξιν ταύτην τοῦ μονάρχου ὡς σημεῖον κα-
λοἀγαθίας πρὸς τὴν γραῖαν, ὡς ἀρίστην
πολιτικὴν ἀπάναντι τοῦ φανατισμοῦ, διότι
ἐν Προύσῃ ἡ χαμαιτζῆ - μπασι ἔχει τὸ
γόητρον βασιλείας.

Ὁ Ἀβδούλ - Μετζίτ ἀνέγνω τὴν ἐπι-
στολὴν τῆς Φατμὰ - Καδὶν, γινώσκων
ὅτι ἡ γραῖα, πλουσιωτάτη οὐσα, δὲν ἐξί-
τει παρ' αὐτοῦ βοήθειαν, καὶ σκεπτόμενος
ὅτι διὰ τῆς ἐπιρροῆς τῆς ἴσως ἐγνωστο-
ποιεῖ αὐτῷ ἐνδιαφερούσαν τινα εἴδησιν.

Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰ ἐξῆς :

«Ἐν ὁ σουλτάνο, ἐπιθυμῆ ν' ἀπλοῦσῃ τῆς θείας
τῶν λουμένων καλλωνῶν, ἀρεῖ νὰ κρούσῃ τὴν μου-
σικὴν θύραν μου.
Φ α τ μ α».

Ἀναγνούς ταῦτα ὁ Σουλτάνος, ἔμεινε
ρεμβάζων. Τὸ νὰ ἴδῃ τὰς γυναικὰς τῶν
ἄλλων, τοῦθ' ὅπερ καὶ αὐτὸς ὁ ὑπέρτατος

παδισὰχ δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀπαιτήσῃ,
δὲν ἦτο πολὺ ἐκλυσιγένης ;

Βεβαίως ἡ Φατμὰ ἐγίνωσκε κατὰ βιά-
θος τὰς ἀδυναμίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ
πῶς νὰ κολακεύσῃ τὰς ἰδιοτροπίας.

Τὴν ἐπαύριον πρῶτ' ὁ σουλτάνος προσε-
κάλεσε τὸν Φαῖδ δι' ἐνὸς τῶν ἀγάδων αὐτοῦ.

Ὁ ποιητὴς ὠνειροπόλει περιφερόμενος
ἐν τῷ κήπῳ, πάρχουτα δ' ὑπήκουσεν εἰς τὴν
πρόσκλησιν τοῦ κυρίου του.

— Ἐξερχώμεθα ! εἶπεν ὁ σουλτάνος
πρὸς τὸν ἐρχόμενον Φαῖδ ὅστις, ὑπεκλί-
νατο βαθέως

— Νὰ ἐτοιμάσωμεν τοὺς ἵππους ; ἠρώ-
τησεν ὁ ἀγὰς εὐρισκόμενος εἰς ἀπόστασιν
δέκα βημάτων ἀπὸ τῆς Α. Μεγκλειότητος.

— Περιττόν, θὰ ἐξέλθωμεν πεζῇ !

Καὶ λαθὼν μετ' οἰκειότητος τὸν βρα-
χίονα τοῦ ποιητοῦ ὁ Ἀβδούλ - Μετζίτ
ἐξῆλθε μετ' αὐτοῦ, διευθύνόμενος πρὸς τὸ
μέρος τῆς εἰς Προῦσαν ἀγούσης.

— Ἀφ' οὗ ὁ δυστυχῆς Τζελλὰλ - Βέης
μου πρόκειται νὰ γίνῃ δερβίσης, εἶπεν ὁ
σουλτάνος, θέλεις τὸν ἀντικαταστήσῃ ἐν
ταῖς μυστικαῖς ἐκδρομαῖς μου. Οὕτω προ-
χωροῦντες, ἀγκλητὲ Φαῖδ, θέλομεν φθά-
σει εἰς τὸ λουτρόν.

— Ἄλλ' εἶναι ἡ ὥρα τοῦ λουτροῦ τῶν
γυναικῶν !

— Τί μὰς μέλει !

Ὁ Φαῖδ ἤκιστα προσδοκῶν τὸν σκοπὸν
τοῦτον τοῦ περιπάτου, καὶ ἔχων τὴν κη-
λὴν συνήθειαν νὰ μὴ ἦναι περίεργος καὶ
νὰ μὴ ἐρωτᾷ ποτέ, συνώδευε τὸν σουλ-
τάνον ἐν ταῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐρήμοις
καὶ σχολιαῖς ὁδοῖς τῆς Προῦσης. Οὐδεὶς
ἄλλως τε ἤθελε τολμήσει νὰ φανερώσῃ
ὅτι ἀναγνωρίζει τὸν σεπτὸν ὁδίτην, ἐπειδὴ
ὁ σουλτάνος ἀπηγόρευσε νὰ τὸν χαιρετῶ-
σιν, ὅτε ἦτο ἐν Προῦσῃ, ἐκτὸς τῆς Παρα-
σκευῆς, ὅτε ἠδύνατο οἱ πιστοὶ νὰ ἐκδηλώ-
σωσι τὸν πρὸς τὴν σκίαν τοῦ Ἀ.Ι.Ι.α.χ. σε-
βασμόντων. Ἄν κατὰ τύχην διαβάτης τις
ἀνεγνώριζεν αὐτόν, ἐστηρίζετο μετ' ἀκρου
σεβασμοῦ ἐπὶ τῆς παραστάδος θύρας τι-
νός, μὲ χεῖρας ἐσταυρωμένας, χαμαὶ κλίνων
τὴν κεφαλὴν καὶ ὑπόδρα μόνον τολμῶν νὰ
βλέπῃ τὸ ἄκρον τῶν ποδῶν του, ἐνῶ ὁ μο-
νάρχος διέβαινε ὑψαύχην καὶ ὑπερήφα-
νος, χωρὶς παντελῶς νὰ προσέξῃ εἰς αὐ-
τόν. Ἐν τῇ Ἀνατολῇ τὸ νὰ προσποιηταί
τις ὅτι δὲν βλέπει, εἶναι ἔνδειξις σεβα-
σμοῦ, ἀπονεμομένη μόνον εἰς τὰς γυναι-
κὰς· ἀλλ' ὁ σουλτάνος ἤθελε ν' ἀπονέμηται
ἡ αὐτὴ ἔνδειξις καὶ εἰς αὐτόν. Τίς δὲ ὁ
δυνάμενος νὰ ἀρνήθῃ ;

Τὸ μέγα λουτρόν, θελοσκοπέως ὡς μικρὸν
τζαμίον, εἶχε τρεῖς εἰσόδους· μίαν μεγα-
λὴν θύραν μὲ διπλὰ δερμάτινα παράπε-
τάσματα διὰ τὰς γυναικὰς, ἑτέραν δὲ μι-
κροτέραν μὲ ἐν θυροφύλλον, προωρισμένην
διὰ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ τρίτην, κειμένην
ἐπὶ μικρᾷ ὁδοῦ, ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου εἰς τὴν
κυρίαν εἰσόδον πλευρᾶς, ἀγρούσα εἰς τὴν δι-
ευθύντριαν τοῦ λουτροῦ.

Εἰς ταύτην λοιπὸν τὴν θύραν ἔκρουσεν
ὁ Ἀβδούλ - Μετζίτ.

Ὁ Φαῖδ - Βέης, νέος φιλικίνδυνος, ἠ-
κολούθει τὸν κύριόν του μετὰ καταφανοῦς

περιεργίας· γινώσκων δὲ τὸν ὑψηλόφρονα
χαρακτήρα τοῦ σουλτάνου, ἠπόρει διὰ τὴν
εὐκολίαν, μεθ' ἧς ἐπορεύετο εἰς τὴν κατοι-
κίαν ταπεινῆς γυναικὸς τοῦ λαοῦ, δυσει-
δοῦς γραίας. Ἡ Α. Μεγκλειότης οὔτε εὐ-
ήθης οὔτε δημοκρατικὸς ἦτο. Ὅποια λοι-
πὸν ἰσχυρὰ αἰτία ἠνάγκαζεν αὐτόν νὰ ἀ-
πέτησῃ τὰς προλήψεις καὶ τὰς ἔξεις του ;

Ἐνῶ ὁ αὐλικὸς διελογίζετο ταῦτα, ἡ
θύρα τῆς λουτροκόμου ἠνεψῆθη ὡς διὰ
μαγείας, ἐκλυθεῖσα διὰ σχοινίου ἐκ τοῦ
ἀνωτέρου πατώματος, ὡς τοῦτο συμβαί-
νει ἐν τοῖς χαρμηλοῖς τῆς ταπεινοτέρας
τάξεως, ἅτινα δὲν ἔχουσιν εὐνοῦχους καὶ
οὐδὲ μικρὰς παιδίσκας ἵν' ἀποκριθῶνται
τοῖς ἐπισκεπτομένοις.

— Τίνας εἶναι καὶ τί θέλουσιν ; ἐφώνησε
φωνῆ τις γυναικεῖα ἐξ ὕψους τῆς κλίμακος.

Ὁ Ἀβδούλ - Μετζίτ ἐκρούθη ὀπισθεν
τοῦ Φαῖδ, νεύσας αὐτῷ ν' ἀπαντήσῃ.

— Θέλομεν νὰ ὀμιλήσωμεν πρὸς τὴν
δέσποιναν τοῦ λουτροῦ.

— Εἶναι εἰς τὸ λουτρόν !

— Κράξατέ την.

— Περίσπουδίας ὑποθέσεως πρόκειται ;
— Περὶ ὑποθέσεως ἐκ τῆς ὁποίας θὰ
εὐχαριστηθῆ, ἐξηκολούθησεν ὁ Φαῖδ, εἰς
ὃν ὁ σουλτάνος ὑπεγόρευε τὰς ἀποκρίσεις.

Ἡ φωνὴ ἐσιώπησεν· ἠκούσθη κρότος
βημάτων ἐν τῷ ἀνωτέρῳ πατώματι· ἡ
δούλη ἀναμφιβόλως ἐπορεύετο νὰ ζητήσῃ
τὴν δέσποιναν τῆς εἰς τὸ λουτρόν. Μετὰ
τινας στιγμὰς, — καθ' ἃς ὁ Ἀβδούλ - Με-
τζίτ ἠναψε σιγάρον, — τὸ πάτωμα ἔτρι-
ξεν ἐκ νέου ὑπὸ τὴν ἀθόρυβον πίεσιν γυ-
μνῶν ποδῶν, ἡ δὲ φωνὴ ἔκραξεν :

— Ὅριστε !

Ὁ σουλτάνος ἀνέβη βραδέως, ἀφ' οὗ
ἔνευσεν εἰς τὸν Φαῖδ νὰ τὸν περιμεῖνῃ.

Ὁ ποιητὴς ἀπερῶν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλ-
λον διὰ τί ὁ σεπτὸς κύριός του ἦτο τόσο
λακωνικὸς, περιεφέρετο ἀπαγγέλλων, ἵνα
διασκεδάσῃ τὴν καταπύχουσαν αὐτὸν ἀ-
νίαν, ἀποσπάσματα ἐκ τῶν περικῶν ποι-
ήσεων τοῦ Χαφίζ τῶν ἐπιγραφόμενων «Περὶ
τῆς ἀστασίας τῶν ἀνθρωπίνων ἀρετῶν»,
τῶν τοσοῦτον βραδέως ἀποικτωμένων καὶ
τοσοῦτον εὐκόλως ἐκλειπουσῶν.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΘΛΙΒΕΡΑ

[Ἀγγίμα Ἀδὸλ. Ἰακωβάκη, μεταφρ. ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ
ὑπὸ Π. Α. Βίλβελ.]

Ἐγνωρίσθησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ συν-
ταγματάρχου Ῥηγάδῃ κατὰ τὴν ἐσπέ-
ραν Κυριακῆς τίνος.

Ἡ σύζυγος τοῦ συνταγματάρχου, ἡ ὁ-
ποία ἐξετέλει καθήκοντα κυρίας τῆς τι-
μῆς, ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν νέον Ῥενάτον
Γκίζην, δικηγόρον, τὴν δεσποινίδα Λιβίαν
Ἀδάνη, διδάσκαλον τῆς γαλλικῆς τῆς θυ-
γατρὸς τῆς.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐξετελέσθησαν κα-
τὰ τὸ σῆμα διάφορα μουσικὰ τεμάχια,
ἡ δὲ ἀδελφὴ τοῦ συνταγματάρχου, γε-
ροντοκόρη ξηρὰ καὶ ἰσχνή, παρετήρησε
μετὰ κακεντρέχειας, ὅτι ὁ δικηγόρος δὲν
ἦτο σιωπηλός, ὡς συνήθως, καὶ ὅτι ἐφρόν-